

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθῆναις, 30 Σεπτεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 44

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἡ τρύπα, ἀλήθεια, ἦταν φραγμένη μ' ἓνα τοῖχο ἀπὸ πέτρες καὶ τοιμέντο, ποῦ ἔπρεπε τώρα νὰ τὸν θυσιάσουν. Ἀλλὰ ὕστερα θὰ τὸν ξανάκαναν. Εὐτυχῶς ποῦ ὁ κ. Κύρος δὲν εἶχε κατακλύσει ἀκόμα ἐκείνη τὴν εἴσοδο, καθὼς ἔσχεδιάζε, μὲ τὰ νερά τῆς λίμνης, γιατί τότε ἡ ἐργασία θάταν δύσκολη καὶ θάπαιτοῦσε καιρὸ.

Ἦταν μεσημέρι. περασμένο, ὅταν οἱ ἄποικοι, καλὰ ὠπλισμένοι καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ δίκελλες καὶ μὲ τσαπιά, ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Καμίνια, πέρασαν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ καί, ἀφοῦ ἐπρόσταξαν τὸν Τόπ νὰ μείνῃ στὴ θέσι του, ἐτοιμάσθηκαν νὰ πάρουν τὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τῆς Εὐχαριστίας, γιὰ νὰ φθάσουν στὴν Τερψιθεά.

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν κάμῃ πενήντα βήματα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅταν ἀκούσαν τὸν Τόπ νὰ γαυγίζει μὲ λύσσα, σὰ νὰ τοὺς ἔκραζε, καὶ ἔσταματησαν.

— Τρεχάτε! εἶπε ὁ Πέγκροφ.

Κατέβηκαν ὅλοι τὴν πλαγιά καί, ἅμα ἔφθασαν στὴν καμπή, εἶδαν ὅτι ἡ κατάστασις εἶχε ἀλλάξῃ.

Οἱ πίθηκοι, κατατρομαγμένοι ἀπὸ ἀγνωστὴ αἰτία, γύρευαν νὰ φύγουν. Δυὸ-τρεῖς ἔτρεχαν καὶ πηδοῦσαν ἀπὸ παράθυρο σὲ παράθυρο μ' εὐκίνησι καὶ ὁ οὐ τοῦ ἵπποδρομίου. Δὲν προσπαθοῦσαν

καὶ νὰ ξαναστήσουν τὴ σκάλα, ἀπ' ὅπου θὰ τοὺς ἦταν εὐκόλο νὰ καταιβοῦν, γιατί στὴν παραζάλη τους, φαίνεται, στὸν τρόμο τους, εἶχαν ξεχάσῃ αὐτὸ τὸ μέσο τῆς σωτηρίας. Σὲ λίγο, πέντε-ἕξ βρέθηκαν σὲ κατάλληλη θέσι ὥστε νὰ σηματοθεοῦν κι' οἱ ἄποικοι, μὲ τὰ τουφέκια τους, τοὺς ἐπυροβόλησαν. Οἱ μισοί, πληγωμένοι ἢ σκοτωμένοι, ἔπεσαν ἀπὸ μέσα, στα δωμάτια οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔπεσαν ἀπέξω καὶ τσακίσθη-

καν. Σὲ λίγο, μπορούσε κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ζωντανὸς πίθηκος στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

— Οὐρρά! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ οὐρρά! οὐρρά!

— Ὅχι δὲ καὶ τόσα οὐρρά! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

— Γιατί, ἀφοῦ τοὺς σκοτώσαμε ὅλους; ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

— Μ' αὐτὸ δὲν μᾶς δίνει τὸν τρόπο νὰ ξαναμποῦμε στὸ σπίτι μας.

— Θα πάμε ἀπὸ πίσω!

— Ναι, βέβαια, θα μποῦμε ἀπὸ πίσω, εἶπε ὁ μηχανικός· καλλίτερα ὅμως θα ἦταν...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, καὶ σὰν ἀπάντησι στὴν παρατήρησίν του, εἶδαν τὴ σκάλα νὰ βγαίνει στὸ κατώγλι τῆς πόρτας, ἔπειτα νὰ ξετυλύγεται καὶ νὰ πέφτῃ ὡς κάτω.

— Ὅριστε! Ὅριστε! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, κυττάζων τὸν Γεδεὼν Σπίλεττ. Δὲν ἀξίζει τώρα νὰ βγάλω χίλια οὐρρά; Ἀλλὰ ὁ ρεπόρτερ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε· ἀλλάξε βλέμματι ἀπορίας μὲ τὸν μηχανικό.

— Περίεργο! ψιθύρισε αὐτός, ὁρμῶν πρῶτος στὴ σκάλα.

— Προσέξτε, κύριε Σμιθ! τοῦ φώναξε ὁ Πέγκροφ· μπορεῖ νὰ μὴ σκοτώθηκαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ οὐραγγοτάκτοι;

— Θα τὸ ἰδοῦμε! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, χωρὶς νὰ σταματήσει.

Τὸν ἀκολούθησαν ὅλοι καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀνέστησαν ὡς τὴν πόρτα.

Μπήκαν μέσα, ἔφαξαν παντοῦ. Κανεὶς στα δωμάτια, κανεὶς στὴν ἀποθήκη, ποῦ τὴν σεβάσθηκε, φαίνεται, ἡ ἀγέλη τῶν τετραχειρῶν.

— Κ' ἡ σκάλα λοιπόν; φώναξε ὁ ναύτης. Ποῖος τὴν ἔν-

«Ὁ Πέγκροφ τοῦ εἶχε λύση τὰ χέρια...» (Σελ. 350, στ. γ')

τελμας είχε την καλωσύνη να μάς την ρίξει ;

— Άλλα την στιγμή εκείνη άκούσθηκε μία κραυγή κι' ένας μεγάλος πύθηνος, που είχε κρυφθί 'ς ένα διάδρομο, ώρμηξε στη σάλα, ακολουθούμενος από τον Νάβ.

— Ά, τον ληστή! εφώναξε ο Πέγκροφ.

Και με τον μπαλτά που κρατούσε, έτοιμάσθηκε να του στήσει το κεφάλι, όταν ο Κύρος Σμιθ τον έκρατσε και του είπε :

— Άς τον να ζήσει !

— Τι ; να του χαρίσω, του μασκαρά, τη ζωή ;

— Ναι, γιατί αυτός μάς έρριξε τη σκάλα.

Άλλ' αυτό ο μηχανικός τώπε με τόσο αλλόκοτο ύφος, που θάταν δύσκολο να καταλάβει κανείς αν μιλούσε σοβαρά ή άστεϊα.

Τού ρίχτηκαν όλοι του πύθηνος εκείνου και, μ' όλη την αντίστασι, που έκανε, κατάφεραν να τον καταβάλουν και να τον δέσουν.

— Ούφ ! εφώναξε ο Πέγκροφ. Και τι θα τον κάμωμε τώρα του λόγου του ;

— Υπηρέτη ! αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

Δεν τώλεγε στ' άστεϊα ο μικρός, γιατί ήξερε τι έξυπνα που είνε τα τετραχειρα αυτού του είδους.

Οι άποικοι έπλησίασαν τον δεμένο πίθηκο και τον παρατήρησαν με προσοχή.

Άντικεινόμενος στο είδος εκείνο των ανθρωπομόρφων, που ή προσωπική τους γενία δεν είνε πολύ κατώτερη από των Άνθρωπων ή των Όττεντότων. Ήταν ούραργγοτάγγος και, σαν τέτοιος, δεν είχε ούτε την άγριότητα του μπαμπούνου, ούτε την άπερίσκεπτα του μακίχου, ούτε τη ρυπαρότητα του σαγκουίνου, ούτε τα κακα ένστικτα του κυνοκεφάλου.

Ο ούραργγοτάγγος έχει μία νοημοσύνη σχεδόν ανθρωπινή. Σε σπίτι, είνε ικανός να σερβίρει στο τραπέζι, να σκουπίζει τα δωμάτια, να γυαλίζει τα παπούτσια, να χειρίζεται μ' έπιτηδειότητα το μαχαίρι, το περσύνι και το κουτάλι, άκόμη να πίνει και κρασί, άπαράλλακτα σαν ένας υπηρέτης που θα είχε δυο πόδια και δυο χέρια...

Είνε γνωστό, ότι ο Μπουφών είχε στο σπίτι του έν' άπ' αυτούς τους πύθηνους, που πολύν καιρόν τον υπηρέτησε με ζήλο κι' άροσίωσι.

Ο ούραργγοτάγγος, που είχαν δεμένο στη σάλα του Γρανίτινου Παλατιού, ήταν ψηλός έξη πόδια, με σώμα θαυμασία σύμμετρο, με πλατύ στήθος, με κεφάλι άνάλογο, με προσωπική γωνία έξηνατέντε μοιρών, με κρηνίο στρογγυλό, πεταχτή μύτη, τρίχωμα μαλακό και γυαλιστερό,

— τέλειος τελοσπάντων τύπος ανθρωπομόρφου. Τα μάτια του, λίγο μικρότερα από τάνθρωπινά, έλαμπαν από έξυπνάδα. Τα δόντια του άσπριζαν κάτω άπ' τα μουστάκια του κι' είχε γενάκι σγουρό, χρώματος φουντουκιού.

— Ωρμόρφο παλληκάρι! είπε ο Πέγκροφ. Κρίμα να μη ξέρουμε τη γλώσσά

του, τα πιθηκικά, για να του μιλήσουμε !

— Μ' αλήθεια το είπατε, κύριε ; ρώτησε ο Νάβ. Οκ τον κρατήσουμε για υπηρέτη ;

— Ναι, Νάβ, αποκρίθηκε χαμογελών ο μηχανικός : δεν πιστεύω να ζήλευς...

— Κ' ελπίζω, ότι θα είνε λαμπρός υπηρέτης, έπρόσθεσε ο Χάρμπερτ. Φαίνεται νέος, θα γυμνασθί εύκολα, και για να τον υποτάξουμε, δεν θάναγκασθούμε να μεταχειρισθούμε βία, ούτε να του βγάλουμε τα σκόλοδοντα, όπως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις. Δεν μπορεί παρ' άφοσίωσθ σε κύριους που θάνε καλοί γι' αυτόν.

— Και θα είνε ! αποκρίθηκε ο Πέγκροφ, που του είχε περάσει ο θυμός.

Και πλησίασας τον ούραργγοτάγγο :

— Λοιπόν, τον ρώτησε, τί χαμπάρια, φιλαράκο μου ; πώς πάει το κέρι ;

Ο πύθηνος αποκρίθηκε μ' ένα γρυλλισμό, που δεν μαρτυρούσε και μεγάλη έχθρα.

— Θέλεις λοιπόν ναποτελέσης μέρος της άποικίας μας ; έξακολούθησε ο αυτός.

Σάρσεει να μπής στην υπηρέσια του Κύρου Σμιθ ;

Ο πύθηνος έγρυλλισε πάλι μαλακά, σά νάλεγε «ναί».

— Και σου φθάνει, για μισθό, νάχης μόνο την τροφή σου ;

Τρίτος γρυλλισμός καταφατικός.

— Η κουβέντα του είνε λιγάκι μονότονη, παρατήρησε ο Γεδεών Σπίλετ.

— Μπα ! αποκρίθηκε ο ναύτης, οι καλλίτεροι υπηρέτες είνε εκείνοι που δεν παραμιλούν. — Άκούς λοιπόν, παιδί μου ;

Στην άρχή, δεν θα σου δίνουμε μισθό. Άρχότερα όμως, αν μείνουμε εύχαριστημένοι, θα σε αύξήσουμε.

Έτσι ή άποικία μεγάλωσε κατά ένα μέλος, που πολλές υπηρεσίες έμελλε να της προσφέρει.

Όσο για τόνονα που θάδιναν στον καινούργιο υπηρέτη, ο Πέγκροφ θυμήθηκε ότι είχε γνωρίσει έναν άλλο πίθηκο, που δεν έλεγαν Ζο ο ύ π ι τ ε ρ (Δία). Παρακάλεσε λοιπόν να τον βγάλουν Ζούπιτερ ή, για το συντομώτερο, Ζούπ.

Και χωρίς άλλες διατυπώσεις, ο κύρ-Ζούπ εγκαταστάθηκε στο Γρανίτινο Παλάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Σχέδια που πρέπει να έκτελεσθούν. — Γεφύρι στην Εύχαριστία. — Τόροπιδιο της Τερψιθέας θα γίνει νησί. — Η κινητή γέφυρα. — Ο θεοσκόμος τούδον. — Τόροπιδιο. — Η αλή. — Ο περιστεριώνας. — Αυάξι ζευγμένο. — Έκδρομή στο Πόρτο-Μπαλλόν.

Οι άποικοι λοιπόν της νήσου Λίγκολν ξαναμπήκαν στο σπίτι τους, χωρίς νάναγκασθουν νάνοήξουν το παλιό ύδραγωγείο. Είδαμε, ότι την στιγμή που έτοιμάζοντο να το κάμουν, ένας φόβος, ένας πανικός, τόσο ξαφνικός όσο κι' ανεξήγητος, έπιασε τους πύθηνους, που τους είχαν διώξει από το Γρανίτινο Παλάτι. Τα ζώα αυτά είχαν

λοιπόν προαισθανθί, ότι θα τους έγινετο μία έπίθεση, μία έφοδος από πίσω ; Δεν μπορούσε να εξηγηθί άλλοιώςτικα ή άνέλπιστη υποχώρησι τους.

Τά πόνημα, οι άποικοι μετέφεραν τα πτώματα των πιθήκων στο δάσος και τα θαψαν εκεί. Έπειτα διώρθωσαν της άναστασιές, που είχαν προξενήσθ οι παρείσαντοι, — άναστασιές, όχι ζήμιές : γιατί είχαν αναποδογυρίσει πολλά έπιπλα, χωρίς όμως να σπάσουν τίποτα. Ο Νάβ ξανάναψε τα φουρνέλλα του μαγειρίου του και με τρόφιμα από την άποθήκη, έτοιμασε ένα δείπνο, που το έτίμησαν όλοι με τη μεγαλύτερη όρεξι.

Έννοείται, ότι δεν έξέχασαν και τον Ζούπ. Τού έδωσαν να φάγη άφθονα κουκουνάρια και βολβούς. Ο Πέγκροφ του είχε λύσει τα χέρια : έκρινε όμως καλό να του άφήσει δεμένα τα πόδια, ως τη στιγμή που θα μπορούσε να βατισθί στην ύποταγή του.

Έπειτα, πριν πλαγιάσουν, ο Κύρος Σμιθ και οι σύντροφοί του, καθισμένοι γύρω στο τραπέζι, συζήτησαν διάφορα σχέδια, που έπρεπε να έκτελεσθούν το γρηγορώτερο.

Το πιο σπουδαίο και το πιο βιαστικό ήταν να κάμουν ένα γεφύρι στην Εύχαριστία, για να συγκοινωνή εύκολα το μεσημερινό μέρος του νησιού με το Γρανίτινο Παλάτι : έπειτα να κτίσουν μια στάνη για τα πρόβατα και γι' άλλα ζώα μαλλοφόρα, που θα προσπαθούσαν να πιάσουν. Με τα δυο αυτά σχέδια θα έλύετο το πρόβλημα της ένδυμασίας, που ήταν τότε το κυριώτερο. Το γεφύρι, βλέπετε, θα διευκόλυνε την μεταφορά του αεροστάτου, που με το πανί του θάκαναν άσπρόρρουχα, ενώ ή στάνη θα τους παρείχε μαλλί για χειμωνιάτικα ρούχα.

Η ιδέα του Κύρου Σμιθ ήταν να κάμουν τη στάνη τους στις πηγές του Κόκκινου Ποταμού, γιατί εκεί τα ζωντανά θα εύρισκαν άφθονη βοσκή. Ο δρόμος μεταξύ Τερψιθέας και των πηγών είχε έν μέρει άνοιχθί και μ' ένα κάρρο, καλύτερα καμωμένο από το πρώτο, θα τους ήταν εύκολο να κουβαλούν, προπάντων αν κατώρθωναν να πιάσουν τίποτε ζώα, κατάλληλα να τραβούν το κάρρο.

Άλλ' αν δεν έπειραζε, για τη στάνη, να είνε μακριά από το Γρανίτινο Παλάτι, ή αύλη όμως, το κο τ τ ε σ ι, έπρεπε να είνε κοντά και 'ς αυτό έπέμενε ο Νάβ. Αποφάσισαν λοιπόν να ιδρύσουν αυτό το πτηνοτροφείο 'ς της άχθες της λίμνης, που έγειτόνευαν με το παλιό ύδραγωγείο. Ή εκείνο το μέρος θα μπορούσαν να εύδοκιμήσουν και τα ύδρόβια πουλιά και τ'άλλα : έτσι ο μάγειρος της άποικίας θα είχε τα πουλικά του και τα φρέσκα του αυγά, τι ώρα ήθελε.

Την άλλη μέρα, — 3 Νοεμβρίου, — άρχισαν ή έργασίες για την κατασκευή του γεφυριού. Πριόνια, τσεκούρια, σκαρπέλα, σφυριά, φορτώθηκαν στους ώμους των άποίκων που, μεταμορφωμένοι σε ξυλουργούς, κατέβηκαν στην άκρογιαλιά.

Έκει ο Πέγκροφ έκαμε μία σκέψι :

— Άν, την ώρα που θα λείπουμε μες, του έρχονταν του κύρ Ζούπ νάνεβάσει τη σκάλα που είχε την καλωσύνη να μάς ρίξει χθές ;

— Να την δέσουμε από κάτω, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Πραγματικώς, έχωσαν στην άμμο, βαθείά, δυο πασσάλους και 'ς αυτούς έδεσαν γερά την άκρη της σκάλας : έτσι δεν ήταν πιά φόβος να τραβηχθί.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Την άλλη μέρα, — 3 Νοεμβρίου, — άρχισαν ή έργασίες για την κατασκευή του γεφυριού. Πριόνια, τσεκούρια, σκαρπέλα, σφυριά, φορτώθηκαν στους ώμους των άποίκων που, μεταμορφωμένοι σε ξυλουργούς, κατέβηκαν στην άκρογιαλιά.

Έκει ο Πέγκροφ έκαμε μία σκέψι :

— Άν, την ώρα που θα λείπουμε μες, του έρχονταν του κύρ Ζούπ νάνεβάσει τη σκάλα που είχε την καλωσύνη να μάς ρίξει χθές ;

— Να την δέσουμε από κάτω, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Πραγματικώς, έχωσαν στην άμμο, βαθείά, δυο πασσάλους και 'ς αυτούς έδεσαν γερά την άκρη της σκάλας : έτσι δεν ήταν πιά φόβος να τραβηχθί.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΦΥΣΙΚΟ ΔΩΡΟ

Άγαπητοί μου,

ΠΟ την ιστορία του

του «Μούργου», που

σας διηγήθηκα προ-

χθές, πολλά διδα-

χτικά συμπερά-

σματα μπορεί να

βγάλη κανείς.

Και το σπουδαι-

ότερο, το χρησι-

μώτερο για σας

τους νέους, που όλoένα έτοιμάζεστε

να βγίτε στον κόσμο, είνε ότι το να

κρίνη κανείς, δεν είνε ότο εύκολο φαί-

ναι. Βλέπουμε, αλήθεια, τους περισσό-

τερους ανθρώπους να μιλούν με τη με-

γαλειότερη πεποίθησι για την αξίαν ενός

έργου, ενός βιβλίου, ενός αγάλματος,

μιάς ζωγραφιάς. Πολλοί δεν διστάζουν

και να δημοσιεύουν τη γνώμη τους, σε

περιοδικά και 'ς έφημερίδες, για να φω-

τίσουν το κοινό. Έξερτες βέβαια το γα-

λικό εκείνο ρητό : «Η κριτική είνε εύ-

κολη, ή τέχνη είνε δύσκολη». Φυσικά,

πολύ δυσκολώτερα κάνει κανείς ένα κα-

λιτέχνημα παρά το κρίνει. Καθένας

μπορεί να πη «αυτό είνε καλό, μ' άρέ-

σει», ή «αυτό είνε άσχημο δεν μ' άρέσει».

Άλλά πόσοι άπ' αυτούς που το λένε

καταλαβαίνουν πραγματικώς πόσοι μπο-

ρουν να έχουν μια γνώμη όρθή, σωστή,

δικαιολογημένη ;

«Α, όχι ! άπ' αυτή την εποψι, ή

κριτική είνε το δυσκολώτερο πράγμα του

κόσμου. Πρέπει να έχη κανείς έμφυτο,

φυσικό, το δώρο να κρίνη, να ξεχωρί-

αμέσως το ώραίο από το άσχημο, — α-

λλοιώςτικα την παθαίνει σαν εκείνους

που κατηγόρησαν τον «Μούργο», που

είπαν ότι δεν αξίζει τίποτα, ενώ είνε

από τα καλλίτερα στο είδος του γαλλικά

έργα. Γιατί τί νομίζετε ; Όλοι τον κα-

τηγόρησαν από έμπάθεια, από ζήλεια :

«Α, μπα ! Πολλοί τον κατηγόρησαν εί-

λι κρινέστατα, έπειδή δηλαδή δεν

μπορούσαν, δεν ήταν σε θέσι να τον κα-

ταλάβουν. Άν τους έλεγε κανείς έξ άρ-

χής, ότι είνε γαλλικό έργο, παιγμένο,

δοκιμασμένο, έπιτυχημένο, επαινεμένο,

μάλιστα, θα τούδλεπαν κι' αυτοί τα προ-

τερήματά του. Άλλά τη στιγμή που

τους παρουσιάσθηκε σαν καινούργιο έρ-

γο. Ρωμιού συγγράφως, που έπρεπε να

το πρωτοκρίνουν αυτοί, δεν ήξεραν από

που νάκρίσουν και που να τελειώσουν.

Με την προκατάληψι ότι τα ρωμαίικα

έργα δεν είνε συνήθως καλά, είδαν στον

«Μούργο» μόνο έλατιώματα. Δεν τους

άρεσε. Και σημειώσατε, ότι είνε ένα

έργο, από εκείνα που ένθουσιάζουν μόνο

τους λίγους, τους διαλεχτούς. Δεν ξε-

καρδίζεσαι ό θεατής, όπως σε μία φάρσα :

ούτε κλαίει, όπως 'ς ένα σπαρτακικό

δράμα. Γελά λίγο και συγκινείται έλα-

φρά. Έχει όμως τη μεγάλη εκείνη ευ-

χαρίστησι, που μάς δίνει ή τέχνη, με

κάτι ώραίο κι' αληθινό. Και σκέπτε-

ται πολλά πράγματα, που κι' αυτό είνε

μια άλλη εύχαριστησι. Φαντασθήτε τώρα

«κριτικούς» που να μην είνε από τους

λίγους, τους διαλεχτούς, τους ικανούς

να έχουν τέτοιες έντυπώσεις από ένα ά-

ριστουργηματάκι σαν το «Μούργο!» Πώς

να το κρίνουν ; πώς να τους άρέση ;

Πολλές φορές, καθώς σας είπα την

άλλη φορά, μου ήλθε ή υποψία, ότι οι

περισσότεροι από τους κριτικούς μας, κ'

εί ειλικρινείς άκόμα, μιλούν έτσι στο

βρόντο, στον άέρα, χωρίς να καταλαβαί-

νουν από τέχνη. Ο «Μούργος» το έδειξε

πειραματικώς... Δεν νομίζετε τώρα, ότι

και σεις, που θα βγίτε αύριο στον κό-

σμο, θα έκινδυνεύατε ίσως να κάμετε

την ίδια κακή φιγούρα, να την πάθετε

κάποτε σαν τους σημερινούς κριτικούς,

με την ιδέα ότι ή κριτική είνε εύκολο

πράγμα και άνεξέλεγκτο ; Να σε τί ή-

θελα να έπιστήσω την προσοχή σας :

Μη κρίνετε ποτέ, τουλάχιστο δημοσί,

αν δεν είσθε βέβαιοι ότι ξέρετε να κρί-

νετε. Μη εκφράζετε γνώμη για καλλι-

τεχνήματα, αν δεν είσθε βέβαιοι ότι κα-

τέχετε το δώρο που σας είπα, ότι μπο-

ρείτε να ξεχωρίζετε άμέσως το ώραίο

από το άσχημο. Γιατί αυτός είνε ο αλη-

θινός κριτικός : πρώτα θα έχη την έντύ-

πωσι του από το καλλιτέχνημα κ' έ-

πειτα θα την δικαιολογήσθ. Πρώτα θα

πη μέσα του «είνε καλό, μάρεσει», κι'

έπειτα θα σκεφθί να βρῃ για ποιο λόγο

είνε καλό και γιατί του άρέσει. Το φυ-

σικό δώρο, παιδιά μου, δεν άντικαθίστα-

ται ούτε άπ' όλη τη σοφία του κόσμου !

Μπορεί ένας να έχη διαβάσει όλoκληρη

την Έθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων :

άμα δεν μπορεί να λείη άμέσως, χωρίς

λάβους, «αυτό είνε ώραίο ! αυτό είνε ά-

σχημο !» δεν είνε κριτικός. Οκ του πα-

ρουσιάζει μια φορά ένα «Μούργο», και

θα τον πάρη για ψωριασμένο μαντρό-

σκυλο, ενώ θα είνε ένα καθαρώτατο και

κομψότατο σκυλάκι του καναπέ...

Οκ μ' έρωτήσατε τώρα : Και πώς

μπορεί να ξέρη κανείς αν έχη ή δεν

έχη το δώρο να κρίνη όρατά το ώραίο ;

Είνε άπλούστατο να δοκιμάσθ και να

βεβαιωθί. Ήρχονουν δα μυριάδες έργα

στον κόσμο, άναγνωρισμένα και ώραία,

παληά που έμειναν άθάνατα, ή νεώτερα,

που οι κριτικοί — οι αληθινοί κριτικοί, —

έπροφήτεψαν ότι θα μείνουν. Άς βάλη

έξαρνα ένα φίλο του να του άντιγράψη

τίποτα μεταφράσεις από διαλεχτές άλλ'

άγνωστες 'ς αυτόν σελίδες του Θουκυ-

δίδου, του Πλάτωνος, του Λουκιανού,

του Δάντη, του Σαίξπηρ, του Γκαίτε,

του Βίκτωρος Ουγγώ, του Αλφαρτίου,

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Θά κ' ης, ε, τι σου λέω, χωρίς όμως να ρωτάς ποτέ ή να συζητάς μια διαταγή. Έξυπνάδα, βλέπεις, χρειάζεται, αλλά και υπακοή, πειθαρχία. Έλπίζω να έχης και τα δύο.

Ο Πετράκης σκέφθηκε λίγες στιγμές. Τού έφαιναντό τόσο παράξενα, τόσο αινιγματικά τα λόγια του άγνωστου! Έπιτέλους ρώτησε:

— Μά είναι τίμια ή εργασία που μου προτείνετε;

Ο άγνωστος άποκρίθηκε μ' ένα αλλόκοτο γέλιο:

— Δεν σου είπα, ότι δεν επιτρέπω έρωτήσεις; "Η θάρρηθής και θά π'ς στο καλό, ή θά δεχθής και θά μάκολουθήσης.

Ο Πετράκης δεν ήταν έλεύθερος να διαλέξη: τον έπιεζε ή ανάγκη. Σκέφθηκε λίγες στιγμές, ζύγισε τα υπέρ και τα κατά, μολονότι άποφασισμένος να δεχθή. Κ' έπειτα ρώτησε:

— Και πόσα θά μου δίνετε;

— Ά, μάλιστα, αυτή ή έρώτησις επιτρέπεται, άποκρίθηκε ο άγνωστος. Λοιπόν, θά έχης την τροφή σου και την κατοικία σου με άλλους λόγους, θά τρώς και θά κοιμάσαι στο σπίτι μου, και θά χης ακόμα ένα ποσοστό, ένα τόσο τοίς εκατό από τα κέρδη.

Ο Πετράκης δεν θέλησε να μάθη τίποτε άλλο. Ήταν τόσο κουρασμένος, τόσο άποθαρρυσμένος...

— Έρχομαι! είπε.

— Ά, μπράβο! έφώναξε ο άγνωστος. Τόκα λοιπόν!

Έτεινε τη χερούκλα του, ο Πετράκης έβαλε μέσα το χεράκι του, κ' ή χερούκλα έσφιξε τόσο δυνατά το χεράκι, ώστε ο μικρός παρ' όλίγο να ξεφωνίση από τον πόνο. Έπειτα ρώτησε δειλά:

— Και... πώς ονομάζεσθε;

— Αυτό έξαρτάται... κατά της ήμέρας. Και σύ;

— Πέτρος Μπερώ.

— Γνωρίζεις πολλούς στο Παρίσι;

— Ω, όχι. Κανένα. Κι' αυτό πολύ με στενοχωρεί...

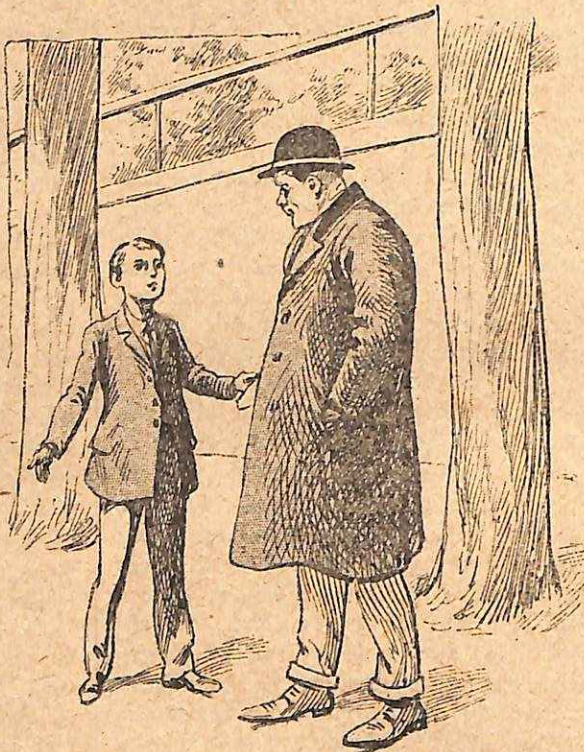
— Έχεις δίκιο...

Έπ'ήγγιναν τώρα μ'ή, πλάι-πλάι. Ο Πετράκης δεν έφαινετο μετανιωμένος. Πολλές φορές τού είχαν π'ή: «Χωρίς συστατικά, δεν θά μπορούσες ποτέ να β'ής εργασία». Και να τώρα, ένας άνθρωπος τον έπαιρνε στην ύπηρεσία του,

χωρίς να τον ρωτήση παρά πώς λέγεται κι' αν έχη γνωστούς στο Παρίσι! Αυτό ήταν αρκετά μυστηριώδες! Άλλά τί τον έμελλε τον Πετράκη! Αν δεν τού άρεσε ή εργασία, πάντα θάταν σέ κ'ιρό να ζητήση καμιά άλλη.

Ο άγνωστος, καθώς πήγαιναν, προηγείτο λίγα βήματα κι' ο μικρός εκύτταζε τώρα από πίσω τον καινούργιο του παραρτήρη. Τί μεγαλώσωμος πού ήταν, αν και λιγάκι σκυτός. Χέρια του, πόδια του, όμοι, όλα ήράκλεια και το κεφάλι του μπροστά, σαν έτοιμο να κουτουλήση κανένα έχθρό...

Περπάτησαν πολύ. Πέρασαν την Θριαμβευτική Άψίδα, μπήκαν στη λεωφόρο της Μεγάλης Στρατιάς, πέρασαν τα κάγκελα και βρέθηκαν στη λεωφόρον Νεϊγύ.

«Και πόσο θά μου δίνετε;...» (Σελ. 352 στ. α')

— Είναι μακρυά ακόμη; ρώτησε ο Πετράκης, πού ή άρρώστεια, ή στενοχώρια, ή στερήσεις, τον είχαν έξαντλήση.

Ο Ηρακλής έρριξε τα μάτια στον μικρό χλωμό υπάλληλό του.

— Στο Ποτώ θά πάμε, τού είπε. Αν κουράστηκες, σου πληρώνω τράμ.

Ο Πετράκης ώμολόγησε ότι δεν μπορούσε να περπατήσει κ' ευχαρίστησε τον προϊστάμενο για την προσφορά.

— Έ, μά δεν έννοώ να σέ τσακίσω... από την πρώτη μέρα!

Τί παράξενο κράμα από τραχύτητα και οίκτο! Ο Πετράκης τον εκύτταζε κρυφά, προσπαθών να καταλάβη με τί άνθρωπο είχε να κάμη. Άλλά δεν κατάλαβε άλλο, παρά ότι ο άνθρωπος έκείνος άποτελοΰσε γι' αυτόν αίνιγμα άλλοτο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΦΕΝΤΗΣ

Στά μέσα της λεωφόρου της Άμύνης, ο άγνωστος κατέβηκε από το τράμ, ακολουθούμενος πάντα από τον Πετράκη. Σήκωσε τον γιακά του επανωροισιού του, πέρασε το χαντάκι και χώθηκε 'ς ένα τυφλοσκότακο, στενό και σκοτεινό. Ο δρομάκος αυτός έτελείωνε 'ς ένα κιγκλίδωμα. Και πίσω απ' το κιγκλίδωμα αυτό, 'ς ένα είδος χωράφι, ήταν μια παράγκα από σανίδες.

Ο άγνωστος έσταμάτησε.

— Φθάσαμε! είπε.

Ο Πετράκης κύτταξε γύρω του, όχι χωρίς άνησυχία. Τού ήλθε να φύγη, να τ' έβαλ'η στα πόδια, να γίνη άφαντος. Άλλά ο παραφέντης τον έπιασε από τον ώμο και τον άνάγκασε να μπ'η στην παράγκα.

Έκλεισε πίσω του την πόρτα, έβαλε τον σύρτη κ' έφώναξε:

— Έ, Καρακάξα! Φέρνω ένα καλεσμένο!

Η παράγκα ήταν χωρισμένη σέ πολλά δωμάτια με ξυλότοιχους. Μιά γυναίκα παρυσιάστηκε. Είχε ένα πολύπλοκο κότσο στο κεφάλι, μία μαύρη κορδέλλα στο μέτωπο, πού έδειχνε ακόμα χλωμότερο το πρόσωπό της, μία καμίζόλα και μεσοφόρι. Μ' ένα λουλούδι στην άκρη του στόματος, έμοιζε με Ισπανίδα χορεύτρια, έτοιμη να φορέση την ανοικτόχρωμη φούστα της και το μεταξωτό της κροσσωτό σάλι.

— Καλησπέρα, μικρέ! είπε τείνοντας το χέρι της.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXII

— Σκάλιζε! Σκάλιζε βαθειά 'ς τη χωνιασμένη άσβδλη, κι' έννοια σου δεν θά 'μαύρισε τ' άγνό της το βραχιόλι! Όξω το φ'ος—κι' έδω ή γωνιά πάντα μ'ηγάει χιμώνα, —της Εύτυχίας πού άνοσητ'ς τον άφαντο άραβώνα!

LXXIII

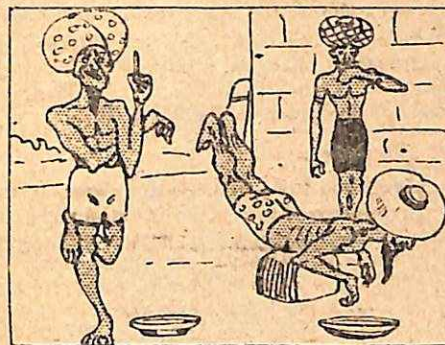
Άγγάντια μου άστραφτοκοπή άγνή, κατάσπρη ή σμίλη! μά—δίχως φ'ος 'στο βλέμμα της δίχως λαλιά 'στα χείλη! Τί, κι' αν την κρύα της ώμορφιά δεν την χτυπούν οι χρονοί; —Τον θάνατο 'στα σπλάχνα της τον κρύβει έκείνη μόνη...

LXXIV

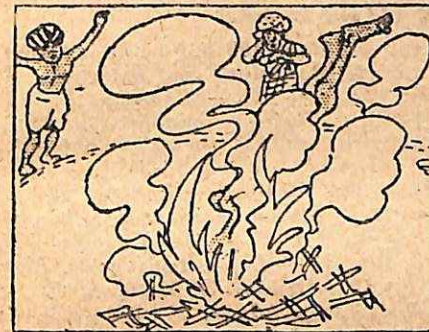
— Παγάλαλεύσασ'! Έστέριψε γλυκό το θείο σου ψέμμα... Σιγή και δίψα.—Ω, τί χαρά! Θα πάω να βρω το ρέμμα, το άληθινό το άστείο, πέρα ως 'της γ'ης την άκρη: τάλαβε άλλο, παρά ότι ο άνθρωπος έκείνος άποτελοΰσε γι' αυτόν αίνιγμα άλλοτο...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

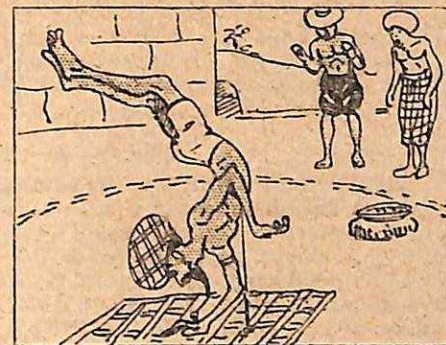
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΑΚΙΡΑΙ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

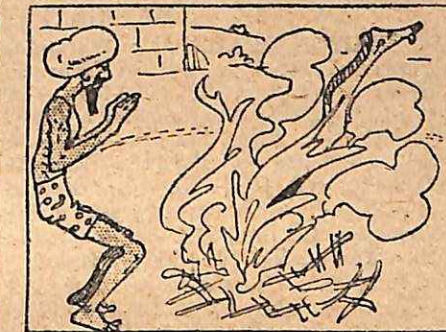
Τρεις περίφημοι Φακίροι τών Ινδιών έπήγαν κάποτε εις την Κεϋλάνη. Ο ένας απ' αυτούς όρκίσθη να περάση το ύπόλοιπον της ζωής του όρθιος εις το ένα πόδι, κάμνων κ' ένα φρικώδη μορφοσμόν. Ο άλλος έδήλωσεν, ότι δεν θά καταβ'η ποτέ από μίαν πέτραν, επί της οποίας έστηρίζετο με την κοιλίαν, κρατών το σώμα του άπλωμένον όριζοντίως. Ο τρίτος, όκνη άσκητικώτερος, ύλε-

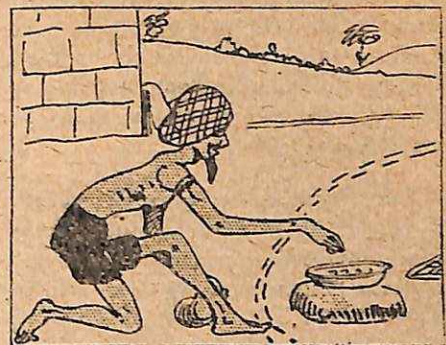
μίαν ήμέραν όμως, από την μεγάλην θερμότητα του ήλιου, έπήρε φωτιά ή άχυρίνη καλύβη του φακίρου. Το πλήθος έντρομον, εκύτταζε από μακριά, χωρίς να τολμά να πλησίαση. Το άνδρείκελλον θά έκαίετο, όταν ο δεύτερος φακίρης, από οίκτον, έσηκώθη από την πέτραν του και ώρμησε. «Ο κύκλος έσκέφθη, έινε άπηγορευμένος εις τους βεβήλους, όχι

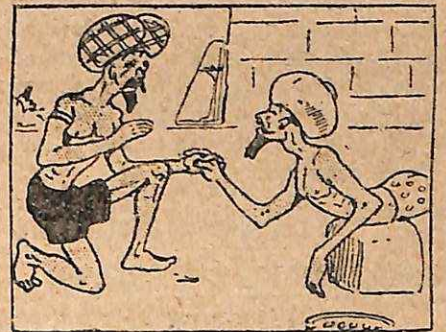
σέθη να στέκεται αιωνίως με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά!—Αυτός έκοιθή ως ο άγιώτερος και τα χουσα νόμισμα, τάργυρά και τα χάλκινα, έπεφταν εις τον δίσκο του βροχή. Ο φακίρης όμως αυτός δεν ήτο άγιος! ήτο άπλούστατα ένας πονηρός άγύρτης. Έν πρώτοις είχε χαράξη γύρω του ένα μεγάλο κύκλον, τον όποιον κανείς δεν ήμπορούσε να υπερβ'η. Και εις το μέσον

έκειναι ένα συνέδελφον. Άς σώσω τον δυστυχισμένο αυτόν και ο Βούδδας δεν θά μου θυμώση πού άφ'ησα μίαν στιγμινήν την θέσιν μου. Άλλά φαντασθήτε την έκπληξίν του όταν είδε να λυώνη έμπρός του το κέρινον άνδρείκελον! Έννόησε την άπάτην του άγύρτου, δεν είπε τίποτε όμως και έπέστρεψεν εις την θέσιν του.—Το πλήθος, νο-

είχε στήση ένα κέρινον άνδρείκελλον, πού τού όμοιάζε πολύ και πού, φυσικά, ήμπορούσε να σταθ'η με το κεφάλι κάτω, είκοσι χρόνια! Μόνον το βράδυ έπήγαινε ο φακίρης ο ίδιος κ' έπαίονε την είσπραξίν της ήμέρας με την όποιαν έτρωγε κ' έπινε και γλεντούσε θαυμάσια. Έπειδή δε ο κύκλος ήτο άνυπέρβλητος, κανείς δεν ήμπορούσε να πλησιάση και να έννοήση την άπάτην.

μίσαν ότι ο άγιος άνθρωπος έκ'η άνεχώρησε με θλίψιν. Όταν το βράδυ ήλθεν ο φακίρης κ' έμαθεν από τον συνάδελφόν του τα συμβάντα, συνεκινήθη τόσο πολύ, ώστε όρκίσθη νάλλάξη ζωήν και να γίνη άνθρωπος τού Θεού, ένάρετος και τίμιος. Κ' έγινε πραγματικώς και έφημίσθη διά την άρετήν του και τα καλά τού έργα. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΠΟΔΟΚΕΠΙ (*)

Δέ χρειάζεται, μου φαίνεται, ούτε της ιστορίας ούτε της φιλοσοφίας ή βοήθεια, για να καταλάβη κανείς πρώτα και γενικά, πώς ή ανάγκη της συνεννόησης άνάμεσα σ' ανθρώπους ή κοινωνίες ανθρώπων, έφερε σιγά-σιγά και μόρτως σέ σύστημα το άπλο στην αρχή, μά εκτακτο μέσο της ταχυδρομίας. Κ' είναι κοντά στο νοΰ πώς ή μετάβαση από το έκτακτο στο ταχτικό κι όργανωμένο σύστημα, το ταχυδρομικό, β'δισε συντροφιά, κάθε φορά, με την άλλη πολιτική πρόοδο των ανθρώπων. Και φτάνει

(*) Άπόσπασμα από το νέον βιβλίον του κ. Βλαχογιάννη «Τα πρώτα Ταχυδρομεία». Δίδει πολύ περιέργους πληροφορίες, άλλ' είνε και δειγμα γνησίας δημοτικής γλώσσας, χρησιμοποιομένης όχι πλέον εις ποίημα ή διήγημα, άλλ' εις ιστορικήν μελέτην, από δόκιμον συγγραφέα. Σ. τ. Δ.

μοναχά να π'ω έδώπέρα, πώς το πειό γνήσιο μέτρο πού μπορεί κανείς να πάρ'η για να καταλάβη καθαρά την αξία μιας όργάνωσης πολιτικής, είνε ή πρόοδος της ταχυδρομίας. Όσο άθλιο είν' ένα κράτος, τόσο και τα ταχυδρομικά του μέσα είν' άθλια! κι' άς πούμε και τ' αντίθετο.

Στά χρόνια της Τουρκίας ήτανε τα Μεντζιλία (*) λεγόμενα, σύστημα

(*) Η λέξις Μεντζιλ τουρκικά σημαίνει σταθμό (το μέρος πού ο όδοιπόρος καταλύει), ύστερα έφ'ηπο ταχυδρομείο, άμαξα ταχυδρομική, ταχυδρομικός κτλ. Κ' οι δύο αυτές λέξεις μεντζιλ και Τάταρης βρίσκονται συχνά σ'η γλώσσα του λαού μας, (ή δεύτερη και σ'η τραγοδία πριν από το 1821 και κατόπι), και σ' έπίσημα μάλιστα κείμενα της Έπανάστασης, καθώς και σ'ε γράμματα μορφωμένων ανθρώπων. Παράλληλοι όμως με της δυο αυτές λέξεις βρίσκονται κ' οι ελληνικοί όροι πεζός, πεζοδρόμος, γραμματοφόρος, γραμματο-

ταχυδρομικό μ' άλλα, πού άλλαζαν στους μεντζιλ-χανέδες. Γενικά ο ταχυδρομικός λεγότανε Τάταρης (τουρκ. Τατάρ), κι' ο αρχιταχυδρομικός Τατάρ-άγας. Κεντά όμως στα Μεντζιλία, πού ήτανε τ' άναγνωρισμένο ταχυδρομείο κ' ύπηρετούσε την ανταπόκριση των άρχων, συχνά ίσως και των ίδιων, ποτέ δεν έλειπε και το έκτακτο ταχυδρομείο δουλεύανε σ' αυτό πεζοί, Τατάρηδες καθώς είπαμε, όχι μισθοί, μά πληρωμένοι π'ο δ'ο κ' ο π'ι, δηλαδή μία ξεκομμένη τιμή για ένα ταξίδι, κι' όχι από την αρχή πάντα πού τούς έστειλε, ή τούς δεχόταν, άλλα κι'

κομιστής, άγωγάτης (στη σημασία του έκτάκτου ταχυδρομίου), και τέλος ταχυδρομικός. Μεντζιλ, δηλ. ταχτικό έφ'ηπο ταχυδρομείο, πριν από το Εικοσίενα ξερούμε π'ος δούλευε μεταξύ Χαλκίδος και Γιαννίνων, και το κάθε άλογο πληρώνόταν έκ'ατόν γρόσια των δρόμο.—Σ. τ. Σ.

ἀπὸ τὰ χωρία ποὺ περνοῦσαν οἱ Τατά-
ρηδες καὶ πιάνανε κονάκι ἐκεῖ. Φαντά-
ζεται κανεὶς πόσο βάραινε στοὺς ἀθώους
χωριάτες, μάλιστα τοὺς χριστιανούς, τὸ
τυραννικὸ αὐτὸ ποδοκόπι, κοντὰ στ' ἄλλα
ἀβάσταχτα οἰκονομικὰ βάρη, ταχτικά κ'
ἐχτακτα, ποὺ τοὺς φορτοῦσαν οἱ ἀχόρ-
ταστοὶ τοὺς τύραννοι.

Ποιὰ εἶνε τὴν ἀρχὴ τῆς σύστα-
σης τῆς Ἑλληνικῆς ταχυδρομικῆς ὑπη-
ρεσίας, ἀρχίζοντας ἡ Ἐπαναστάσις τοῦ
Εἰκοστένου; Εἶναι αὐτὸ ἴσα ἴσα τὸ τούρ-
κο π ο δ ο κ ό π ι. Ἡ Κυβέρνησις
δηλ., μὲν ἰσχυρῶς, καὶ κάθε ἀρχὴ
νεοσύστατη, καθὼς βρέθηκε στὴν ἀ-
νάγκη νὰ βγάλῃ τῆς πρῶτες διαταγές,
ἐστὶ χρειάστηκε καὶ νὰ τῆς στείλῃ. Ὁ
πρῶτος νοῦς τῆς δὲν ἦταν βέβαια νὰ
συστήσῃ ταχτικά διχτυ ταχυδρομικὸ
μὲ τὰ διάφορα μέρη, χωρὲς καὶ χωριά,
δημόσιες ἀρχαὶ καὶ κοινότητες, ἀλλὰ
ἦταν νὰ στείλῃ τῆς διαταγές αὐτές,
σπουδαῖες καὶ κρίσιμες, καὶ νὰ τῆς στεί-
λῃ μὲ κάθε τρόπο, μ' ὅποιον ἄνθρωπο,
πεζὸν ἢ καβαλάρη, κατὰ τὴν περίστασι,
εὑρίσκε πρόχειρο καὶ κατάλληλο, καὶ
νὰ κάμῃ νὰ φτάσουν ὅσο τὸ δυνατό πρὸς
τὴν γῆρα. Κατάστρεψε στὸ παλαιὸν καὶ
βάρβαρο ποδοκόπι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον			
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἑλπίδος τοῦ Γένους			
ΑΑΙ	ΒΙ	ΔΙ	ΞΕΛ
ΕΝ	ΒΡΥ	ΓΝΗ	ΚΕ
ΝΟΝ	ΝΗ	ΤΙ	ΛΟΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται
ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσά-
ρων πρωτευουσῶν.

β.) Ἐπιγραφή			
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκη			
Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφή			
Ποῦ εὐκόλῃ θὰ διαβασθῇ			
Γ	Ι	Ζ	
Ρ	Υ	Ο	
Ο	Η	Μ	

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς			
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γερμανόπουλου			
Losango			
= Σύμφωνον.			
= Σκοπός.			
= Βόνασος (βῶδι τῆς Ἀμε- ρικῆς).			
= Μουσική.			
= Σκουφός.			
= Γυμνός.			
= Φωνήεν.			

Καὶ καθέτως τὰ ὅδια.

Δύσεις τοῦ 42ου φύλλου			
α.) Φεῖδαρις, Ἀλ- φειός, Ἀσπός, Εὐ- φώτας, Ἀξίος, Πη- νιος, Μέλις, -β.) Ἡ μαῖμα εἶνε 40 ἐτῶν, ὁ Πέτρος 16, ὁ Γεώργιος 14 καὶ ἡ Ἄγνα 10.			
α.)	β.)	γ.)	δ.)
ΦΕΙΔΑΡΙΣ	ΑΛΦΕΙΟΣ	ΑΣΠΟΣ	ΕΥΦΩΤΑΣ
ΑΞΙΟΣ	ΠΗΝΙΟΣ	ΜΕΛΙΣ	
ΜΑΙΜΑ	ΠΕΤΡΟΣ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΑΓΝΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 162ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωτάνθεντος τὴν 3 Δεκεμβρίου 1916 πρὸς εὐρεσίν των λύσεων, τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Δια-
πλάσεως» Δεκεμβρίου—Μαρτίου 1917 δημοσιευθεισῶν 226 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὶ παρενθέσεως, οἱ συ-
νοδόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων
ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔ-
σημα Ἐπιμνησῶν, συμφώνως, τῷ Ὁδηγῷ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 10].

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἡρώς Βελισσαρίου*, 205 [21+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιού-
μενοι νὰ δημοσιεύσων εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6
διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ καὶ νάγοράσων, ἐντὸς τομῆν τοῦ πολὺ ἀπὸ σήμερον,
ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα, οἰονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ἐτῶν
ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Χρυσὴ Ἀκτίς*, 188 [19+9Ε].—*Διάττων Ἀσκήσις*, 197 [20+8Ε].—
Ξενιτεμένο Συριακόν, 186 [19+9Ε].—*Παναγίς*, 196 [20+9Ε].—*Βασίλειος ὁ Βουλγαρο-
κύριος*, 208 [21+9Ε].—*Μεγάλη Ἑλλάς*, 207 [21+9Ε].—*Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες*, 221 [23+9Ε].—
Παγκόσμιον Ὀνειρόν, 206 [21+9Ε].—*Κονασιμόδος*, 192 [20+8Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀσπρος Κόρακας*, 161 [17+9Ε].—*Εὐγενία Σ. Μα-
δέρα*, 178 [18+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι νάγοράσων, ἐντὸς τομῆν τοῦ πολὺ
ἀπὸ σήμερον, ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα, οἰονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγου-
μένων ἐτῶν, ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Ἰνὸς*, 164 [17+7Ε].—*Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου*,
174 [18+8Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἐνδοξο Σοῦλι*, 138 [14+9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Μέγας Ναπολέων*, 82 [9+4Ε].—*Ἰερὸς Ἀγών*, 83 [9+6Ε].—*Ἰνδαῖμα
τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 116 [12+6Ε].—*Ἀνδρειώμενος Κουραμπιές*, 111 [12+5Ε].—*Κεκοιμημένος
Θησαυρός*, 120 [12+6Ε].—*Ἀρκαυδία*, 84 [9+4Ε].—*Πόρνη Ματιά*, 132 [14+7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Τρελλὴ Κορφατοπούλα*, 64 [7+5Ε].—*Ἐνετικός Δέων*, 43 [5+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου*, 186 [19+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δι-
καιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως :
Ἡρώς τῆς Γραβιάς, 201 [21+9Ε].—*Ἀθως*, 192 [20+9Ε].—*Ἀπόκοιμος Βράχος*, 186
[19+9Ε].—*Ξανθὴ Ποιητοπούλα*, 176 [18+9Ε].—*Ἑλληνικὸς Θρίαμβος*, 194 [20+9Ε].—
Βασβαρομάχος Ἑλλάς, 174 [18+7Ε].—*Ἀντοκρατορία τοῦ Βυζαντίου*, 195 [20+9Ε].—*Ἀπό-
γονος τοῦ Καίσαρος*, 172 [18+8Ε].—*Ξανθὴ Πεταλούδα*, 176 [18+8 Ε].—*Ἀλέξανδρος ὁ
Μακεδόν*, 176 [18+9Ε].—*Ἀνδρείος Ἀνδρίας*, 184 [19+9Ε].—*Δοῦς τῆς Ἡπειρου*, 222
[23+9Ε].—*Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς*, 204 [21+9Ε].—*Ἑθνικὴ Ἀναγέννησις*, 181 [19+9Ε].—
Ὀδοιπόρος, 192 [20+9Ε].—*Μυθολογία τοῦ Ἀγοῦ*, 201 [21+9Ε].—*Κένταυρος*, 192 [20+
9Ε].—*Κύνος*, 211 [22+9Ε].—*Ζοφὸς Νῆς*, 163 [17+7Ε].—*Ἰωάννης Β. Λαουτάκης*,
209 [21+9Ε].—*Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*, 172 [18+8Ε].—*Ἰωάννα Θ. Μάρα*, 210 [21+9Ε].—
Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, 184 [19+9Ε].—*Νικητὴς τῆς Αἰῶνος*, 215 [22+9Ε].—*Μεγαλο-
πρεπὴς Βόσπορος*, 211 [22+9Ε].—*Καλλικάνταρος*, 204 [21+9Ε].—*Φαίδρος*, 184 [19+9Ε].—
Ἀθάνατο Ναυτάκι, 182 [19+9Ε].—*Ἀλκίς*, 180 [18+9Ε].—*Χρυσόφρεση Ἐλπίδα*, 175
[18+9Ε].—*Ἀγνωστός*, 201 [21+8Ε].—*Ἀσπὴ τῆς Νίκης*, 220 [22+9Ε].—*Πανελλήνιος
Πόθος*, 183 [19+9Ε].—*Νικητὴς τοῦ Κιλκίς*, 197 [20+9Ε].—*Ἀσπὴ*, 200 [20+9Ε].—*Ἀ-
λησμόνητος Σῆρος*, 183 [19+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γλυκὴ Παρελθόν*, 150 [15+9Ε].—*Ἀγκάθι*, 153
[16+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Β' Βραβείου τῆς
Ἀνωτέρας Τάξεως : *Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων*, 155 [16+8Ε].—*Ταυρίβιθα*, 152 [16+
7Ε].—*Φάνοι*, 147 [15+9Ε].—*Ἐνδοξὸς Ὑδρα*, 140 [14+6Ε].—*Κουκλίτσα*, 140 [14+
9Ε].—*Κυματοθραύστης Βράχος*, 154 [16+9Ε].—*Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα*, 141 [15+8Ε].—
Μεσοσημικὴ Ἀκτὴ, 156 [16+9Ε].—*Ἡρώς*, 137 [14+7Ε].—*Ὑποκόμης Ρεγεντούς*, 151
[16+7Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Περαστική*, 133 [14+9Ε].—*Κόρη τῶν Κυμάτων*, 115
[12+6Ε].—*Διαβολάκι τῆς Λαμπρῆς*, 134 [14+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι ν' ἀγο-
ράσων, ἐντὸς τομῆν τοῦ πολὺ ἀπὸ σήμερον, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα, οἰονδήποτε θέ-
λουν, τόμον «Διαπλάσεως» προηγουμένων ἐτῶν ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Ἑθνικὸς Ἑγ-
γισμός*, 118 [12+7Ε].—*Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, 119 [12+5Ε].—*Ἀνοιξιάντικο Ἀεράκι*,
130 [13+8Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Ἀσπὴ τῆς Δόξης*, 71 [8+3Ε].—*Μικρὸς Αἰγοβοσκός*, 80 [8+4Ε].—
Ρωβύρος, 105 [11+5Ε].—*Ἀειθεύς*, 102 [11+5Ε].—*Νέα Ἑλλάς*, 68 [7+6Ε].—*Φιλοποι-
μν*, 106 [11+8Ε].—*Χιονοσκεπὴς Ταΐγετος*, 60 [6+3Ε].—*Ἡρώς τῶν Βαλκανίων*, 86
[9+5Ε].—*Μίρα*, 69 [7+4Ε].—*Διαβάτης*, 69 [7+4Ε].—*Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάτης*,
78 [8+8Ε].—*Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου*, 105 [11+7Ε].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ἐλευθ. Ν. Ἀποστόλου*, 50 [5+3Ε].—*Ἑλληνικὸν Χῶμα*, 33
[4+2Ε].—*Ἀδρα τῆς Θαλάσσης*, 51 [6+3Ε].—*Νοσταλγός*, 42 [5+2Ε].—*Ἰωάν. Κούρτα-
λης*, 30 [3+3Ε].—*Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου*, 28 [3+2Ε].—*Πρόδοξος Ἀττικὸς*, 41 [5+3Ε].—
Δοξαμένο Ἑλληνόπουλο, 43 [5+2Ε].—*Ἐωσφόρος*, 49 [5+2Ε].—*Τρικέφαλος Κέσθερος*, 32
[4+2Ε].—*Ἰούλιος Καίσαρ*, 33 [4+4Ε].—*Ἰππεὺς τοῦ Θανάτου*, 52 [6+4Ε].—*Ἡρώς τῆς
Ἀλαμάνας*, 52 [6+3Ε].—*Παγκόσμιος Εὐρήνη*, 51 [6+3Ε].)

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γυναικωτάκι*, 197 [20+9Ε].—(Ἰσότιμοι, δικαιούμενοι εἰς
ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως : *Πατρινοπούλα*, 131 [14
+8Ε].—*Ἀδρὴς Κλονάκι*, 167 [17+9Ε].—*Ἰσοδόξος Ἑλλάς*, 214 [22+9Ε].—*Ἀδρὴς
Στέφανος*, 196 [20+9Ε].—*Μικρὸς Ἀγαθός*, 163 [17+9Ε].—*Υάννης*, 129 [13+9Ε].—
Περσεφόνη Π. Κολοῦθα, 141 [15+7Ε].—*Συριακὴ Ἀδρα*, 185 [19+9Ε].—*Κασταλία
Πηγή*, 123 [13+7Ε].—*Ἑλληνόπουλο*, 129 [13+9].—*Ναυτίλος*, 181 [19+8Ε].—*Βυζαντινὸς
Ἀντοκράτωρ*, 210 [21+9Ε].—*Ἑλληνικὸν Ὀνειρόν*, 199 [20+9Ε].—*Νίκη*, 180 [18+9Ε].—
Σαφρός, 140 [14+8Ε].—*Δανιὴς τοῦ Κανάρη*, 120 [12+9].—*Κεραυνία*, 203 [21+9Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀλεξ*, 103
[11+8Ε].—*Ἡρώς τῆς Κρέσσας*, 102
[11+7Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἑλληνικὸν
Αἶμα*, 85 [9+4Ε].—*Ἡ τῆς Ἑλλάδος*, 69
[7+6Ε].—*Φιλόπατρις Ἡπειρώτης*, 80
[8+4Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Ἐπαμ. Α. Καραβίας*, 34
[4+2Ε].—*Πρόσκοπος*, 60 [6+3Ε].—*Νυ-
κτολόουδο*, 56 [6+5Ε].—*Ἀσπρος Γάτος*,
57 [6+6Ε].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ἐφρηβος Ἐομῆς*,
24 [3+5Ε].—*Ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς*, 27 [3+2Ε].—
Κωνστ. Μ. Ζήμερας, 30 [3+2Ε].—*Ἀ-
σπασία Ἀπ. Καραβίας*, 27 [3+2Ε].)

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις
ἀναμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς :
Πατρίς, 6 (1+1Ε).—*Θρακικὸς Βόσπορος*,
9 (1+1Ε).—*Ρεζεντᾶ*, 9 (1+1Ε).—*Ἀρχὸν
τοῦ Πυρός*, 23 (3+2Ε).—*Τερολογίτης*, 24
(3+1Ε).—*Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου*, 10
(1+1Ε).—*Ἐλπίς τοῦ Ἐθνος*, 11 (2+1Ε).—
Υποβρύχιος Ἀμυνα, 6 (1+1Ε).—*Ἐλ-
ληνοπούλα*, 8 (1+1Ε).—*Μικρὸν Ζιζάνιον*, 2
(1+1Ε).—*Ἀημ. Π. Χατζόπουλος*, 11 (2+1Ε).—
Δικέφαλος Ἀετὸς, 7 (1+1Ε).—*Γενναία
Ψυχὴ*, 7 (1+2Ε).—*Ἐφρηβος τῶν Θηβῶν*, 11
(2+1Ε).—*Χρυσαστὸς τῆς Πύδου*, 11 (2+1Ε).
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Δελὲς στὴν ἐξέδρα μ' ἀνοι-
κτὸ τὸ στόμα παρακολουθοῦν τὴν πτήσιν τῶν
ὕδρονόμων. Ὁ Νέωντος τοὺς πλησιάζει καὶ μὲ
σοφάρην ὕψος τοὺς λέγει :

—Κλείστε τὸ στόμα γιατί θὰ σᾶς πάρῃ.
Κ' ἐκεῖνοι τὸ σφάζουν ἀεροστεγῶς, ἐνῷ ὁ
Νέωντος φεύγει σκαμμένος στὰ γέλια.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Λυκείου

Ἡ μικρὴ Λουκία, ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, κα-
ταβρέχει μ' ἕνα ποτιστήρι τοὺς διαδάτας. Ἡ
μητέρα τῆς τὴν μαλώνει :

—Τὶ κάνεις ἐκεῖ, παληόπαιδο ;
Καὶ ἡ Μικρούλα.
—Μὰ δὲν κάνω κανένα κακό, μωμά. Παίζω
τὴ βροχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδρού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26ην Σεπτεμβρίου 1917.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΩΜΑΤΟΣ

Μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο τελειώνει ὁ 17ος Δια-
γωνισμὸς Εξεπλωμάτων καὶ ἀπὸ τὸ προσεχὲς
ἀρχίζει ὁ νέος προηγουμένης 18ος.

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ σπεύσουν
νὰ ἐξοφλήσων τοὺς λογαριασμοὺς των, διότι θ'
ἀρχίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξαγωγῆς τῶν Ἀ-
ποτελεσμάτων, εἰς τὰ ὅποια δὲν θὰ ληφθῶν ὅπ'
ἔλθῃ διόλου οἱ καθυστεροῦντες Πράκτορες. Καὶ
ὅχι μόνον ἀποκλεισθῶν ἀπὸ τὰ βραβεῖα, ἀλλὰ
καὶ θάναφερθῶν ὀνομαστὶ,—πρᾶγμα ποῦ δὲν
ἔγενεν ὡς τώρα, ἀλλὰ φέτος θὰ γίνῃ ἕνεκα τῶν
ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπι-
τρέπον ἐπιτελεῖσθαι πρὸς καθυστεροῦντας καὶ τὸ
ἐλάχιστον ποσόν.

ΑΡΧΙΣΕ λοιπὸν τὸ ἐξεπλωμά σας ;... Δὲν
ἔμεινεν ἄλλο. Ἄλλως τε ἀρκετὰ γράμματα ἔχω
λάβει ποῦ μοῦ ἀναγγέλλουν τὰς πρώτας ἐνερ-
γείας. Ἐμπρός, παιδιὰ μου ! Ἐνεργήσατε ὅσο
μπορεῖτε. Τώρα μάλιστα ποῦ ἀνοίξαν καὶ τὰ
Σχολεῖα, μπορεῖτε πολὺ. Πείθεται τοὺς συμμα-
θητάς σας, τὰς συμμαθητρίδας σας, νὰ παίρνουν
«Διαπλάσιν». Ὑποδύναστε τοὺς διὰ τὴν αὔ-
ξησιν τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου, τοὺς συμφέρει καλ-
ύτερον νὰ ἐγγράφωνται συνδρομηταὶ καὶ νὰ ἔ-

χουν τὰ προνόμια, ἔστω καὶ διὰ μιάν τριμη-
νίαν, μὲ τὸ ἀσημαντὸν ποσὸν τῶν 2,50 δρ.

Συγχάριζω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγω-
νισμὸν τῶν λύσεων καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ ζη-
τήσουν τὰ βραβεῖά των. Πρέπει θύμω; νὰ ἔχουν
ὅπ' ὅλῃ των, διὲν ἐμποροῦν νὰ ἐκλέξων
παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς ὑπάρχοντάς τεσσάρους τό-
μους τῆς δραχμῆς, ἥτοι τὸν δὸν. 7ον, 19ον καὶ
21ον τῆς Α. Περίοδου. Ὅσον διὰ τοὺς Ἰσοτί-
μους, ἐὰν θέλουν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐκπαινεθῶν τοῦ
προνομίου των, πρέπει νὰ ἐκλέξων ἀπὸ τοὺς τό-
μους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916. Ἐννοεῖται, ὅτι
οἱ τελευταῖοι οὗτοι θὰ προσδίδουν καὶ τὰ ταχυ-
δρομικά, λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ.
1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐλαβὰ τὸ γράμμα σου, Κ. Μ. Καρατζίδη,
κ' ἐχάρηκα πολὺ ποῦ ἀπεφάσισαι νὰ μοῦ γράψῃς
ὑστερ' ἀπὸ τεσσαρά χρόνια ποῦ σ' ἔχω συνδρο-
μητήν. Τώρα περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυ-
μον, διὰ νὰ ἔχωμεν τακτικὴν Ἀλληλογραφίαν.

Τὸ «Cuore» τοῦ De Amicis, Χανουμάκι,
εἶνε τῶν ἐντενερῶν βιβλίων διὰ παιδιὰ, κα-
θὼς καὶ τὸ Testa τοῦ ἐλπίσης Ἰταλοῦ Man-
te-gazza. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο, πρὸ πάντων
ἀπὸ τὸ πρῶτον, πλήθος ἀποσπασμάτων ἔχω δη-
μοσιεύσῃ κατὰ καιροῦς, ὥστε μὴ κοπιᾷς νὰ
μοῦ στείλῃς ἄλλα. Χάρηκα ποῦ μοῦ ξανάγρα-
ψες ὑστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον κ' ἐλπίξω τώρα νὰ
ἐξακολουθήσῃς τακτικά. Πολλὰ χαιρετίσματα
στὸν Ἀφρόδιτον Βόσπορον.

Ἐνὰς ἀγοραστής τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τῆς
Σπάτης τοῦ εἶπε : «Ὅχι δεκαπέντε, ἀλλὰ καὶ
πέννητα λεπτὰ τὸ φύλλον νὰ πᾶν, ἐγὼ τὴν «Δια-
πλάσιν» θὰ τὴν παίρνω. Μήπως ὑπάρχει καλλίτερον
περιοδικὸν γιὰ νὰ διαδάσῃς ;»

Ὅσακις εἶσαι στενοχωρημένη, Ἐλευθερο-
θεῖσα Ἑλλη

φύλλον ἔλῃς ἡ συνδρομή σου). Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν (ἡ ἔγκρισις ἔχειν σύμφωνον μετὰ τὸν κανονισμόν καὶ οὐτε εἰσπορεύει γὰρ γίνῃ κατ' ἄλλον τρόπον). Κωνστ. Δ. Ἐλευθ. (μῆτις τὸν νομὸν κατὰ λάθος, ἀντὶ τοῦ ψευδώνυμου Νικητῆς τῆς Αὔριον). Νικ. Ε. Ναλπ. (εἰς τὴν διάθεσίν σου δρ. 1,10, διότι ὁ «Μικρὸς Λορδος» εἰς τὸν 22 τόμον, τιμᾶται δρ. 2,50). Δημ. Σ. Κόκ. (ὁ δὲ σπὸν στείλω). Τιάκον (τὸ ξυρὸν γὰρ ἀνὰ ἀλλὰ μποροῦσα νὰ κἀμω ἐξάρεσιν; οἱ ἄλλοι τί θὰ ἔλεγον;) Θέρμιον Ἀπόλλωνα (ναί, ὁ πάρεστι τέτοιο ψευδώνυμον τὸ ψηφοδέλτιον θὰ τὸ κάμει μόνος σας). Ἀδάντο Ναυτάκι (ἂ, τί νὰ σοῦ κάνω; ἐξέχασα τὸ γράμμα σου μετὰ τὴν διόρθωσιν; εἶνε δυνατόν νὰ θυμώσῃς ὅλας αὐτάς τὰς λεπτομερείας; ἔπρεπε νὰ ἐκπαιδεύσῃς ὅλη τὴν ἀπάντησιν). Τυολέον (τὰ ἐπικαιρὰ ποιεῖ νὰ γράφετε καθαρὰ καὶ σύντομα, διότι ἡ Λογοκρισία ἀνοίγει ὅσα γράμματα θέλει· κ' ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράφετε διόλου πολιτικά· ἄλλα τε αὐτὰ δὲν μάρτυρον καὶ μένα). Ἐλπίδα τοῦ Γένους (ἔλαθε κ' εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ ὅσα γράφετε). Τσαγοῦδι τῆς Λευτεριάς (τώρα βέβαια δὲν μποροῦν νὰ λάξουν οἱ ὅροι ἀργότερα, βλέπομε). Σταμάτην Κ. Δελ. (πολὺ προσεχῶς). Μπομπόταν (καὶ γιατί νὰ μὴν τὸ ἐκθέσῃς; εἶνε πολὺ νόστιμο). Γεώργιον Κ. Βέγ. (ὁ κ. Παῖδων ἔλαθε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γὰρ ὅσα γράφετε). Μαρκισίαν καὶ Φαίδρον (τὰ θερμά μου συλλυπητήρια· ἡ

καὶ μὲν ἡ γὰρ... νάχετε τὴν εὐχολογίαν της). Πηλεόπτην Σ.Μ. (πλησιάζουν, μὴν ἀνησυχῆς). Χουσόφτην Ἐλπίδα (ἐνεκρίθησαν, ἀλλὰ ποῦ τόπος!) Μικρόν Ἀθηναῖον (βεβαίως εἰσπορεύει) Γελοιογράφον (ναί, αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ πολλὰ ἄλλα· ἡ εἰρήνη ἐκ δώσῃ μίαν νέαν ὥτησιν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν). Ναυτοπαιδα (ὅχι, ἡ ἀγορὰ τόμον δὲν λογίζεται εἰς τὸ ἔσπαθωμά· κατ' οὐσίαν ὅμως εἶνε) Σανθὴν Μελαχροινούλαν (περαστικά τοῦ ἀδελφοῦ σου) Μαγευτικὴν Θεάν (τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, εἰς τὸ 1ον φύλλον ἔχει ὅσα τὰς ὁδηγίας περὶ Μ. Μυστικῶν) Νεῦτωνα (καλὰ, δὲν λέγω τίποτα...) Ζιζάνιον τοῦ Λυκεῖον (περαστικά!) Κ. Μ. Κ. (ἔστειλα ἐκ νέου 36 καὶ 41.) Ταυρομάχον (νὰ τὰ ἐκαστοστήσῃς!) Νεαρόν Νετέκτιβ (δὲν εἶνε συνδρομητὰ) Ἑλλάδα Νικήτριαν (ὁ κ. Φαίδων θὰ τὸ ἐδέχτο μὲ μεγάλῃ ἐνθουσιασμένη) Ἐνδελπιν Νέον, Ἀρίσταρχον τὸν Σάμιον, Ἡρώα τοῦ Σουλίου κτλ. κτλ.

Βαροδομάχον Ἑλλάδα, Ἀλέξ. Ἀθ. Τσ. Νεαρόν Ἐκπολιτιστήν, Πλοσίον Φουκαρῶν, Βασιλέα τῶν Δασῶν, Θεόδωρον Κ., Μανιατοπούλαν (ἔλαθε, εὐχαριστῶ) Ἀντ. Δ. Τζ., Ἀμφοδμήν Ψαροπούλαν, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Χρυσὴν Ἀκτίνα, Ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλληνοπούλαν, Ἀθ. Γ. Μαντ. (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθε μετὰ τὴν 25ην Σεπτεμβρίου, ὑπακνήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[12'—155]

Αγαπητὰ Διαπλάσπουλα! Ἰδρύθη ἐν Θεσσαλονίκῃ Πανελλήνιος Σύλλογος «Πατρίς» σκοπῶν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ βράβευσιν καλλυτέρων ψευδώνυμων. Ἐξελέγη Πρόεδρος: Αἰματοβαμμένη Κνανόλενος, Ταμίας: Κνανόλενος σὴν Πόλι. Ζητοῦνται δραστηριοὶ ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ μηνιαία 30. Τεῖμας 70. Διεύθυνσις: Αἰματοβαμμένη Κνανόλενος, Poste Restante, εἰς Θεσσαλονίκην.

[12'—143(β')]

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Υποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917

[12'—144 (γ')]

Κάθοδος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος εἰς τὸν προκήρυχθέντα διαγωνισμόν τῶν ψευδώνυμων. Αἰτοῦνται συνεργάται.

[12'—163]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[12'—156]

ΚΛΕΥΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21

Υποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[12'—157]

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» καὶ τῆς «Σιδηρᾶς Συμμαχίας» ἐλθόντες εἰς ἐξηγήσεις, ἀναγνωρίζουσιν ἀμοιβαίως τὴν ἰσχύον τῶν ὑπ' αὐτοὺς κομμάτων καὶ μὴ δύνασθαι, λόγῳ τῶν ὅρων τοῦ ἐφετινοῦ Δημοψηφίσματος, νὰ ἐξακολουθήσουν εὐγενεῖς ἀγῶνας, τείνουσιν εἰλικρινῶς τὴν χεῖρα πρὸς συμπόλιν.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ο ΒΟΥΛΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[12'—158]

ΘΡΙΑΜΒΟΣ.
ΔΟΞΑ!! ΝΙΚΗ!!
ΟΛΟΙ ΑΣΠΡΟ

ΣΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ
ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ὑποστηρίζομενον ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἐλευθερία»

[12'—159]

Αγαπητοὶ Συνάδελφοι! Ἀποφασίσασα νὰ ἐκθέσω ὑποψηφιότητά εἰς τὸ ἐφετινὸν Δημοψήφισμα, ἐπειδὴ ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι πρέπει νὰ βραβεύωνται τὰ ἀληθινὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα καὶ ἐπειδὴ νομίζω ὅτι τὸ ψευδώνυμόν μου συγκεντρώνει πόθον καὶ πατριωτισμόν, παρακαλῶ ὅπως τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως ὧν σας.

ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
Εὐχαριστοῦσα ἐκ τῶν προτέρων.

[12'—160]

Χρυσὴ Ἀκτίς, τί γίνεσαι; Μὲ ἐνθυμεῖσαι; Δέχεσαι ἀλληλογραφίαν; Περιμένω ἀπάντησιν.

Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα

[12'—161]

Ἀφῆνης Κλωνάρι, Δέχεσαι ἀλληλογραφίαν;

Πῶς πέρασε; σὲ τι εἶδε; Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου

[12'—162]

Ἰδρύθη ἐν Πάτραις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑλπίς», σκοπὸν ἔχων τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ἐν τοῖς Δημοψηφίσματι ψήφισιν τῶν ἀριστερότερων ψευδώνυμων. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι ἐξ ὧν τῶν μερῶν. Ἀπευθυντέον: Ντίνον Βλ. Ἀντωνόπουλον, ὁδὸς Κωνσταντῆ 14, Πάτρας.

[12'—164]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[12'—165]

Νεῦτων, ρώτησε μὲν σὺ τὸν κ. Κανελόπουλον. Ἀγαπητοὶ συμμαθηταὶ τοῦ Λυκεῖου, μετὰ μᾶς τὸν καινούργιον χορὸν! Ζιζάνιον τοῦ Λυκεῖου

[12'—166]

Ψηφίστε τὴ γλυκεῖά μας ΜΗΤΕΡΑ τὴ λατρευτὴν μας ΕΛΛΑΔΑ! Ἐχετε καθήκον!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Δεκεμβρίου

557. Δεξιόγραφος

Ἀρχαῖος θεὸς ἐνώθη
Μ' ἓνα μικρὸ λιμάνι
Καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν
Μιά πόλιν ἀνεφάνη.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐγενίας Μ. Τυμβίου

558. Συλλαβόγραφος

Ἄν ἐμπρὸς στὴ νύκτα βέλῃς.

Ἐνα γράμμα μοναχό,

Θὰ φυτρώσῃ ἓνα δένδρον

Καρποφόρο, ἐξοτικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τοῦ Βοσπόρου

559. Μεταγραμματομορφή

Κουσιᾶλλον πολυτίμου

Ἀλλάξ' ἓνα γράμμα,

Καὶ βασιλεὺς ἀρχαῖος

Προβάλλει ἐν τῷ ἄμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Κύπρου

560. Τονόγραφος

Εἴμαι ῥήμα, ἀπὸ ἐκείνα

Ὅπου βέβαια θὰ ξέρῃς.

Ἄν τὸν τόνον μου κησῇς,

Εἰς τὰς Μοῖρας θὰ με εὖρῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνδρέου Κυπριόπουλο

561. Γωνία

+ * * * * = Κκοτικὰ πετῶν.

* + * * * = Ἐπιφώνημα.

* * + * * = Ἐπίθετον κοινοτάτον.

* * + * * = Ἀπάτη.

+ * * * * = Νῆρος τοῦ Αἰγαίου.

Οἱ σταυροὶ ὁπτικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος

562. Παικίλη Ἀκροστιχὴς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι χρησιμοποιεῖται, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γλῶττην.

1, Ἀμφίβιον. 2, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 3, Ὁρα τοῦ ἔτους. 4, Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκῆς. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Κράτος βαλκανικόν. 7, Ζῶον φορτηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφατοπούλας

563. Ἑλλητισυμφωνον

ααα—αἶον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρος

564. Γεῖφος

τι	ι	λιλιλιλι	λιλι
τι	ι	λι	λι
Οὐδ'	ι	λι	λι
τι	ι	λι	λι
τι	ι	λι	λι
τι	ι	λι	λι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζινέττας

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλαδίου
ἐλήφθησαν ἀπὸ 20-26 Σεπτεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: ὁ Ἰππότης, Δ. Σ. Κόκκινος, Κνανόλενος Λάβαρον, Γαλιανὴ Σταυροφόρα. Ἀντὶ Γεωργίου, Χ. Παντελοπούλου, Ι. Φ. Γενεράλης, Ἀν. Φ. Ροδοκανάκης, Μαρία Γ. Ζαροβανού, Φασαρία, Στ. Ι. Ναυτῆς, Γ. Δ. Καζιμάνης, Ἡλ. Ζ. Γιαννόπουλος.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Δούρειος Ἴππος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Ε. Πανταζής. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτικὴ Θεά. ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Ἄννα Δ. Καζιμάνη.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Στ. Κ. Δελακώτης. Ἀθηνᾶ Παπαχρονιάδου.

ΛΙΜΝΗΣ: Ἰω. Γ. Μήτις, Π. Ζανιάκος, Εὐάγ. Φ. Εὐαγγελινός, Γε. Λαζαρίδης, Μόινα Λαζαρίδου, Τζιζδα Λαζαρίδου, Ν. Λαζαρίδης, Ἀδὰ Λαζάρου. Ἐλ. Λαζάρου, Ρολάν Λαζάρου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Νεῦτων. ΠΑΤΡΟΣ: Κ. Α. Ἀναστασόπουλος, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Ἐλενίτσα Ἀναστασοπούλου, Γ. Ἀναστασόπουλος, Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Ντίος Β. Ἀντωνόπουλος, Νίτσα Β. Ἀντωνόπουλου, Ἐλένη Γ. Κρητικού, Στ. Γ. Μπεκατόρος, Γῶγος Μπεκατόρος, Εὐγενία Ν. Βουρλούμη, Ὁδ. Γ. Παπαθεοφάνους, Ἡλεκτρα Θ. Παπαμιχοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Τ. Δ. Παπαδόπουλος, Κατὴ Δ. Γρηγοράκη, Ἀγγ. Κ. Κόλας, Δ. Σακετοπούλου, Ἡλ. Ζαφειρόπουλος, Ἀρῆς Βασιλειάδης, Σωφ. Δ. Φουντουκίου, Δ. Πιτσαρῆς, Ἐλένη Δ. Σακελλάρου, Ν. Ι. Σακελλάρου.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγ. Θεοφιλόπουλος, Ἡλ. Ι. Θεοφιλόπουλος, Ἀν. Ι. Θεοφιλόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μαρία Κοῆ, Μόσχα Δ. Δαπόντε, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κασιμαντή.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Τάκης Κλεισιούνης, Ἀλ. Δ. Κοποπούλης.

ΦΛΩΡΙΝΗΣ: Δ. Φ. Ἀντωνιάδης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Λουκία Ἐμ. Μακρυγιάννη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλην τὴν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς δύο: ἈΝΔΡΑΣ ΓΕΡΓΕΒΙΤΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΑΘΗΝΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΙΑΔΟΥ ἐν Λαρίσσι, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.